

Весна — як революція мені...

Ігор Павлюк

Весна – як революція мені.
Зима пішла у землю, мов кровина.
Немов стріла на вороній струні,
Дніпро лежить і нитка журавлина.

Цей світ вишневий кольору луски –
Мов сон коріння, що літати вчиться.
Як у червонім молоці вінки,
Відбилися в сльозі іконні лиця.

Тим часом світ – то смерті біла тінь.
Нема нічого.
Я не жив.
Здалося.
Весна не любить вина золоті.
Весна не хоче те, щовідбулося.

Хоча вінчальне плаття теж сумне...
І тягне дощ на сон глибокосердний.
Сезон громів.
Небесне і земне
Зійшлося в мені
І пам'ять генів сердить.

Лиш синій бинт падучої зорі
Прикриє рану різано-душевну –
Мов напис на березовій корі
Залишений прибульцями, напевно.

То ж Всесвіт мені яблуками пах.
Нелюдське щастя стукало у шиби.
Отак-от все й замерзне у віках –
І наше все і вже й не наше ніби:
Блискучі нерви рейок, суєта...
Зелений сніг, божки вертепно-хатні...

І сорочина біла на свята...

І дві зорі –
Такі,
Немов останні.